

Чува се свирката на железният дежурен чиновник.
На перона е оживено.

От прозореца на вагона Ирина търси с поглед някого в далечината.

Счите й са влажни.

Нечий глас извиква — "Тотозо"! Ревът на локомотивната спирена кара Ирина да сведе поглед надолу и да погледне родителите си.
Майка й една силно съзвоните си.

— Кацце! ... И умиата в София! — бащински предупреждава дъщеря си Чантра.

Ирина му отговори с неубедително кимане на глава.

Влакът тръгва.

Той бавно се издига от перона и като увеличава постепенно хода си, напуска гарата.

Кумът от неговото отпътуване се пратива в Шопанова мелодия.

XXX

Свиря на пиано Мария. На едно кресло в страни седи Борис.
Мария завързва мелодията и се обръща към него.

Тя става от пианото и седи срещу него на едно свободно кресло.

В погледа на Борис проблява вдъхновение, което трае само миг.

— Знаете ли, — опитно продължава той, — половината град принава, че моят успех в "Истината" се дължи само на Вас.

Мария бързо овладява смущението си.

— Така ли? И Вие се разтревожките за доброто си име?

— Не, никак! Аз пианам тук за безсъвестен тип. Въпросът е за Вас.

— Не се грижете за мен — казва му тя — и напук на кини-те идвайте да пием чай заедно.

Драмата се развива.

Чува се шума на автомобилна спира.

Те се опогнехват за миг.

— Костов! — викава с ръце Мария, става и се втурва към прозореца.

Борис се направи.

Мария има дружелюбно с ръка от прозореца. След това се обръща и като поглежда Борис, бързо пренасява салона и тичешком се спуска по стълбите.

Тя пресрещна Костов на входа.

— Папа Ви намери помощник — казва му весело Мария.

— Така ли? — осудва се правично Костов.